

_____ знамениті українці _____

М. Загребельний

БОГДАН
СТУПКА

Харків
«Фоліо»
2017

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Куликів — Львів: 1941—1956

*«Актор — важка професія, в ній не можна раз і назавжди
схопити Бога за бороду. Треба постійно залишатися
учнем і завжди бути готовим до змін...»¹*

Богдан Ступка народжується того ж дня, що і його мама, що і Каменяр. Якраз напередодні Успіння. В кабінеті Ступки, художнього керівника Київського театру імені Івана Франка з 2001 року та до його останнього дня, 22 липня 2012 року, почесне місце відведено іконі Успіння Пресвятої Богородиці з Почаєва. Хлопчик — єдина дитина Марії Григорівни (1912—2007) та Сильвестра Дмитровича (1914—1993).

Мама мріяла стати акторкою. Та почалася війна. У місті Куликів (польською — Kulikow; за 16 кілометрів на південь від Куликова — Львів) 27 серпня 1941 року побачив світ син Марії Григорівни. Ім'я оберуть йому на честь гетьмана Хмельницького. Богдан Ступка народжується на землі, де з кінця червня 41-го царює фюрер Едіп, Гітлер.

Він згадає на схилі своїх літ, як не міг терпіти, коли його пеленали. Як хотілося виборساتися з пеленок. (Чомусь у розшифровці відеозапису його прямої мови, в Інтернеті, «пеленки» змінять на «пелюшки».) Його рід — із кожум'як. Бабуся, мама — дуже розумні в хлопця. Не тому, що багато читали. Тому, що

¹ Ця та наступні цитати, які розпочинають дев'ять розділів нашої біографії Богдана Сильвестровича, належать героєві твору. — *Авт.*

багато знають про життя. Багато чого навчається як селянин: саджати і копати картоплю, доглядати корову.

Мама дуже добре знала Біблію. Старенька Марія Григорівна подивиться в Києві «Майстра і Маргариту». На кухні, в помешканні сина, після вистави запитає: «А хто це написав?» — «Михайло Булгаков». — «А він не хворів?» — «Хворів. У нього був склероз нирок, він навіть одягнутися сам не міг». — «О, це його Господь Бог покарав». — «За що?» — «А він хотів зробити своє Євангеліє. Диявола перетворив на Бога. За це його й покарав Господь».

На все життя запам'ятає пекельні мелодії розривів бомб та артилерійської канонади. Палаючі будинки. Німців, які дають шоколад малечі і наказують ховатися по хатах. Трупі вбитих. Шибениці з повішеними. Воскові обличчя загиблих 18—19-річних юнаків. Зауважує пушок на верхній губі, — вони ще ні разу не голилися. Одного разу перебігають із однієї місцевості в іншу. На малюкові був кашкет із дашком. Сильвестр Ступка міцно тримає сина на плечах. Зненацька кашкет злітає. Батько присідає. Підіймає кашкет. І саме там, де був дашок, обидва бачать дірку від кулі.

Своєму допитливому літописцеві Володимир Мельниченку повідає, як Червона армія билася в Куликові з вермахтом. Узагалі, біографи Богдана Сильвестровича — непересічні особистості. Як і їхній протагоніст. Мельниченко є ще й автором лєнініани, такого рівня, що її видають у Японії. Театрознавець Ростислав Коломієць — взагалі унікал. Коли приїхали з Богданом Сильвестровичем у Лос-Анджелес, намовили актора перевірити, чи справді той з голлівудською легендою Де Ніро — одна й та сама особа. Охоронці мовчки пропустили їх в офіс Де Ніро.

«Містечко бомбардували, і ми — я, батько, дядько Павло — матері десь не було вдома — вискочили зі своєї хати за

кілька хвилин перед тим, як у неї влучило. Ми добігли до сусіднього двору і сховалися в якійсь невисокій господарській прибудові з солом'яною стріхою, і я бачив, як горить наша хата... Все пам'ятаю, наче це сталося сьогодні: лежимо ми прикишлі, коли раптом стріху нашої схованки прориває німецький чобіт і стає... батькові на спину! Я ж у цей страшний момент шепочу йому, ледь ворущачи губами: «Тату, тихо, тату, тихо...» Той жах тривав якусь секунду. Німець, очевидно, не встиг зрозуміти, що стояв на живому тілі, бо інакше полоснув би нас автоматною чергою. Не встиг, бо був убитий, тіло вивалилося назовні, чобіт зник... Після того як наша хата була розбомблена, батьки найняли житло в центрі містечка. Наш двір був відгороджений парканом від подвір'я НКВС, на яке звозили і складали трупи полеглих під час облав і воєнних сутичок. Через щілини в паркані я бачив волосся, руки, вуха, носи мертвих і переймався невимовним жахом».

Після зміни тирана в липні 1944 року — повернення товариша Едіпа, Сталіна. Звісно, мирного дитинства годі було чекати. Хлопці бавляться з гранатами, мінами, набоями. Карапузик Бодик пристає з цікавості до старших і бігає за ними. Маля відганяють за горбочок. Пацани уявляють себе дорослими воюючими. Часто гра перетворюється на трагедію. Вибухи шматують хлопчачі тіла.

Бодик біжить до хати, дорогою, як завжди, мавпуючи перехожих. Марії Григорівні ця синова звичка не до вподоби: «Шо з тебе буде?» І застерігає Бодика: «Пам'ятай: дурного і п'яного треба обходити!» Цю заповідь запам'ятає на все життя.

Коли Богдану виповнюється сім років, родина переїздить до Львова. Батько співає в хорі Львівського оперного театру. Мати веде домашнє господарство. Сина вчать святих елементарних речей. Коли шматок хліба випадково впаде на підлогу, підніми

його, обдмухай і поклади назад на стіл. Перед сном хлопчик завжди перехрестить себе і подушку. Усе на світі залежить від Бога і від батьків. Вони дають шанс. Ти повинен нести цей хрест усе життя. З семи років щосуботи, щонеділі відвідує балет або оперу. Там працюють рідні дядько — оперний співак і тітка — головний концертмейстер. Одне з перших найяскравіших вражень — «Наталка Полтавка». Опера «Фауст», музика Гуно, текст Гете. Далі його зачаровують Верді, Чайковський, «Катерина» Миколи Аркаса. Щодня після школи йде слухати хор, де співає батько. Є завсідником і театру імені Заньковецької, де, трапляється, вмощується в оркестровій ямі.

У Богданової мами слух абсолютний, проте синові музичного слуху Бог не дав. Попри це, змалку привчається співати, наспівувати. Сопрано, колоратура, бас, тенор. Але за нотами. Навіщо ноти? Є ж мелодія. Однокласників зі школи № 28 безкоштовно водить в оперу. З ними вдома ставлять «Фауста». Лаштують сцену, завісу, з пластиліну ліплять фігурки Фауста і Мефістофеля: «І співали за них. Мій друг Богдан співав гарно, а я вив. Але вив натхненно! Сусіди навіть писали в домоуправління, вимагали, аби я припинив співати за стіною».

Назавжди запам'ятає драматургію всіх опер, сценічні прийоми всіх корифеїв вокалу, які тоді виступають або гастролують на львівській оперній сцені, з-поміж них і Сергій Лемешев та Іван Козловський. Відтоді відразу вирізняє фальшиві ноти, завважує штучні, неприродні жести чи манери: «Я так ріс і, як кажуть, зіпсувався на ниві театру. Дуже любив перевдягатися на діву. Діви завжди вранці встають і не знають, що їм вдягнути. Можуть годинами стояти — і це не підходить, і це не підходить. Потім, як одягнуться, то як ті півники виглядають, і воно найгірше. Прийде у колектив чи піде у школу. Благо, в школі була якась форма, всі однаково вдягалися. І з цих пір співав різними

голосами, десь у третьому класі я зображав Діда Мороза. Батько десь дістав мені бороду на такій гумці, яка відтягувалася. Тоді не було комп'ютерів, такої свободи, як зараз — роблю все, що хочу. Діти були перелякані, боялися костюма Діда Мороза. Вони втікали від мене. Я відтягував бороду на гумці і говорив: «Та не бійся, це я, Богдан». Щось таке. Але тягнуло до артистичної братії. Батьки дуже не хотіли, щоб я до неї долучався. Бо батько співав у хорі, а це було 110 карбованців на той час, а мама не працювала. Був город, був сад. Була картопля, якимось вижили».

Жили бідно. У старших класах мріє про те, щоб поїхати до Києва, в театральний інститут. І відганяє від себе ці думки. Немає грошей на поїздку. Хіба що вкрати? Але батьки навчили: красти — гріх. Єдине, на що в родині завжди охоче витрачали й останню копійку, — це книжки. Вдова була — навіть за мірками освіченого Львова — пристойна бібліотека. Ще одна обставина дитинства та юності винятково важлива — перебування в атмосфері різних культур, конфесій. Львів поволі перетворювався після 45-го на український град. Напередодні Перемоги товариш Сталін сперечався з представниками польського уряду в еміграції, з Лондона, про майбутні кордони. Стенограма вражає. Це той рідкісний випадок, коли Сталін розгубився. На зауваження лондонців, що місто Лева ніколи не було українським, їхній візаві спромігся лише на репліку: «Але навколо, в селax, багато українців...»